

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת תרומה
שבת זכור
ח' אדר שנת
תשפ"א לפ"ק
שנה 1, גליון 8

י"א ע"ז י"ז מנסבות היכל הקודש הרמ"ב

וזה יסוד שאנו צריכים לדעת על כל התורה, אנו אנשים פשוטים ואנו לא יכולים להבין את סודות התורה העמוקים שטמון במילים הקדושות של התורה. יהודי לומד משניות או גמרא והוא כבר חושב שהוא השיג את כל מה שטמון במילים הקדושות, הוא צריך לדעת שהתורה הקדושה היא עמק עמק מי ימצאנו (קהלת ז, כד), כל מילה ואות היא כל כולו סודות התורה שאנו לא יכולים להשיג.

קשיות

וזה גם אמור על כל הדברים שקורים לאדם, אנו צריכים לדעת ולזכור שהשם לבדו מנהיג את הכל ואנו לא יכולים להבין את דרכי השם. רבינו אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נב): "כך ראוי להיות דיקא, שיהיו קשיות על השם יתברך וכך נאה ויפה לו יתברך...". ואם היה הנהגתו כפי חיוב דעתנו, אם כן היה, חס ושלום, דעתו כדעתנו". אבל - רבינו סיים -

<<<

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת וְאַרְא, שַׁנַּת תַּשְׁפ"א לַפְּרָט קָטָן, שִׁבַּת רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א ב'קִרְיַת בְּרֶסֶלֶב' - לִיבְעֵרְטִי יַע"א; בְּבוֹקֵר לְאַחַר הַתְּפִילָה רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הַתְּחִיל סִיפּוֹר הַדָּשׁ, מַעֲשֵׂה ז, מְזַבֵּב וְעַבְבִּישׁ.

ומספר רבינו הקדוש:

אִסְפַּר לְכֶם כָּל הַנְּסִיעָה שְׁלִי שֶׁהִיָּה לִי: מַעֲשֵׂה בְּמֶלֶךְ אֶחָד, שֶׁהָיוּ עָלָיו כְּפֹה מַלְחָמוֹת כְּבֹדוֹת וְכַבֵּשׁ אוֹתָם, וְלָקַח שְׂבוּיִים הַרְבֵּה (בְּתוֹךְ דְּבָרָיו שֶׁהִתְחִיל לְסַפֵּר זֹאת הַמַּעֲשֵׂה עֲנֵה וְאָמַר בְּזֵז הַלְשׁוֹן: תֵּאמְרוּ: שְׂאִסְפַּר לְכֶם הַכֹּל וְתוֹכְלוּ: לְהִבִּין).

רבינו התבטא באמצע שסיפר את הסיפור: "תאמרו שאספר לכם הכל ותוכלו להבין"; פה רבינו מגלה שבמילותיו טמונים סודות התורה עמוקים שאנו לא יכולים להבין. בוודאי שאנו צריכים ללמוד את ספרי רבינו ולציית לכל מה שרבינו אומר, עם כל זה עדיין אנו צריכים לזכור שאנו לא מבינים כלום.

סיפור לשלחן השבת

כשהאבא שמע זאת הוא זרק את הילד מכתפיו, והגיע כלב ונשך את הילד.

כך היה כשהיהודים יצאו ממצרים, הקב"ה הוציא אותם ממצרים, הוא הראה להם ניסים גדולים, הוא קרע להם את הים, נתן להם לאכול מן מהשמים, באר המים לשתות וכן הלאה, עד שהיהודים שאלו (שמות י"ז): "היש ה' בקרבנו?" הקב"ה שכח מאיתנו? מיד קרה הפרשה עם עמלק, ויבא עמלק ונשך את

הילד על כתפיו, בעודם הולכים בדרך ראה הילד איש אחד שמוכר אוכל טעים הוא ביקש מאביו שיתן לו אוכל והאבא נתן לו לאכול, בהמשך הדרך הוא ביקש מאביו שהוא צריך לשתות ואביו קנה לו שתיה, וכך היה אם כל מה שהילד ראה, הוא ביקש מאביו שיקנה לו והאבא נתן לו הכל, בעוד הם ממשיכים ללכת ראה הילד מישהו הולך והוא שאל אותו: "ראית אולי את אבי? איני יודע איפה אבא שלי!"

אנו עומדים עכשיו בזמן מאד מרומם, יש לנו כעת את המצוה של מחיית עמלק שמשטיר את הקב"ה, הוא מכניס באדם ספיקות באמונה, חכמינו זכרונם לברכה מספרים (פסיקתא דרב כהנא, הובא ברש"י שמות י"ז, ה), פעם איש אחד הלך בדרך ארוכה עם בנו, לילד כבר לא היה כח ללכת אז אביו לקח אותו על הכתפיים, וכך הוא הלך עם

<<<

אשרי האדם שאין לו קושיות על הקב"ה, הוא מאמין שכל מה שעובר עליו זה רק לטובתו.

אדם מסתובב עם הרבה קושיות על השם: 'מדוע אין לי פרנסה?' 'מדוע אינני מצליח עם ילדי?' וכו' וכו' - כל זה מגיע כאשר האדם מחפש להבין את דרכי השם, הוא חושב שהוא יכול להבין את זה, אבל רבינו מלמד אותנו שכל הקושיות זה היופי של השם, מכיון שאם היינו מבינים כל דבר שהשם עושה, הרי היה יוצא חס ושלוש שהשכל שלנו זה כמו ההבנה של השם, לכן אשרי האדם שאין לו קושיות על השם, ומאמין שכל מה שהשם עושה זה בוודאי טוב.

וזה הגדלות של צדיק, צדיק חי עם אמונה כה חזקה בהשם, שכל מה שרק יקרה איתו אין לו אף פעם קושיות על השם. חבל לחפש להבין את דרכי השם, את זה לא צריך להבין ואת זה במילא ובין כה ובין אי אפשר להבין.

חז"ל הקדושים אומרים (ברכות ז): שמושה רבינו ביקש מהשם (שמות לג, יג): "הודעני נא את דרכך ואדעך", הוא רצה להבין מדוע לאחד הולך טוב בחיים ולאחד הולך רע, והשם ענה לו (שם פסוק יט): "וחנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם", אני מרחם על מי שאני רוצה לרחם, את הדרכים שלי, איך שאני מנהיג את העולם - זאת אי אפשר להבין.

תפילה והתבודדות

רבינו הקדוש נהג לדבר הרבה עם אנשי שלומינו ממדרגותיו, הוא היה מספר להם למה הוא זכה תמיד, רבינו נהג לדבר על עצמו, מהמדרגות וההשגות שלו, כי רבינו רצה שנחקה אותו. על ידי שאנשים שומעים למה אדם יכול לזכות, אזי כולם ינסו לחקותו. [יש אנשים שיש להם קושיות על רבינו 'איך יתכן שרבינו דיבר כל כך הרבה מעצמו, ממדרגותיו הגדולות', אבל באמת בשביל לשאול את זה צריך להיות עם הארץ גדול, מי שלומד גמרא רואה שכל הצדיקים, כל התנאים והאמוראים התפארו עם המדרגות שלהם, כדי שאחרים ילמדו מהם].

כאשר רבינו היה מספר על מדרגותיו וכו', היו אנשים שאמרו לרבינו: "אתם הגעתם למדרגות גדולות והשגות כי אתם נכד של הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, ואתם נכד של הרב הקדוש רבי נחמן הורודענקער זכותו יגן עלינו, ועוד צדיקים, זה הסיבה שהגעתם למדרגות גדולות", רבי נתן כותב (שבחי הר"ן, סימן כו): "כל פעם שרבינו שמע שאנשים אמרו שרבינו הגיע למדרגותיו הגדולות כי הוא נולד עם נשמה גבוהה, או מצד היחוס, הוא היה מאוד מקפיד, ואמר: 'הגעתי לאן שהגעתי, לא בגלל אני מיוחס לכאלה סבים גדולים, ולא בגלל שהנשמה שלי וכו', רק כי עמלתי מאוד קשה, וכל אדם יכול לזכות לזה".

וכיצד באמת אנו יכולים לזכות לכל

עושה הכל; אף אחד לא יכול לעשות כלום רק מה שהקב"ה אומר. אנו מוצאים בפרשה של עמלק, כשמושה רבינו הרים את ידיו לשמים היהודים נצחו, שואלים חכמינו הקדושים (ראש השנה פרק ג, משנה ח): "וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים, היו מתגברים; ואם לאו, היו נופלין", אלא מה משה רבינו

היהודים.

כך צריך להיות שהיה לנו אמונה בתוכנו ושנחשוב תמיד: 'מכל דבר שאני עושה, יש להקב"ה נחת ממני'; בפרט כשלאדם יש שכל והוא משיח את ליבו להשם יתברך, אי אפשר לתאר מה קורה בשמים ואיזה רעש נהיה מזה. כל הקליפות והמקטרגים נשרפים מזה.

מי נלחם עם עמלק? הצדיקים שמפיצים את שם השם, הם נלחמים אתו; הם מזכירים לנו שוב ושוב שזכור שיש השם, הוא

(עצתו אמונה תצווה תש"פ לפ"ק)

לא הסכים; הוא לא רצה לאכול עם העבדים שלו, הוא כל הזמן התפלל להשם על הילד שלו, ולמעשה הבן שלו נפטר. וכשבנו נפטר העבדים פחדו לספר למלך, הם חשבו: 'הרי כשהילד היה חי, ולא היה בריא דוד המלך לא הסכים להתנחם, מה יהיה עכשיו כשישמע שהילד מת?!' כשדוד המלך ראה שהם מתלחשים ביניהם, הוא שאל אותם האם הילד עדיין חי, והם אמרו שהילד מת, אז דוד המלך מיד פשט מעליו את השק והתיישב על הכיסא וביקש שיביאו לו אוכל.

העבדים שלו לא הבינו את זה, הם שאלו אותו: "מה הדבר הזה אשר עשית? בעבור הילד חי, צמת ותבך, וכאשר מת הילד, קמת ותאכל לחם?!" ודוד המלך ענה להם: "ויאמר: בעוד הילד חי, צמתי ואבכה, כי אמרתי מי יודע וחנני ה' וחי הילד, ועתה מת, למה זה אני צם האוכל להשיבו, עוד, אני הלך אליו, והוא לא ישוב אלי".

הפירוש: כשהבן שלי היה חי, חשבתי שאבקש מהשם, אולי יעזור לי, אבל עכשיו שהוא מת, אני יודע שזה גזירה מאת השם, ואני כבר לא יכול להשיבו אלי.

דוד המלך אמר להם: כל זמן שהיתה הצרה, והילד היה חולה, היה לי את המצווה של תפלה, השם רצה שאני אתפלל עליו, לכן ביקשתי הרבה מהשם, ולא הפסקתי לבקש, אבל עכשיו שהילד כבר לא חי, במילא בין כה ובין כה אני לא יכול להחזיר אותו ואין לי קושיות על השם, אני לא בכעס על השם, אני מאמין שאיך שהשם עושה זה טוב בשבילי.

לא מספיק פעם אחת בשנה

כשאנו נחקה את רבינו, אנו גם נדבר כל יום להשם נזכה גם להגיע למדרגות הכי גבוהות. בפרט כאן על ההרים, בקרית ברסלב זה ממש גן עדן, אפשר לטייל ברחוב ולדבר עם השם.

תודה להשם שיש לנו פה כזה מקום יפה, יש די והותר אזורים יפים איפה לגור, אבל היופי של המקום הזה שבשביל זה הגענו לכאן הוא ה'חינוך' שיש לנו פה, יש לנו כאן מוסד לבנים ולבנות שמדברים רק מאמונה, אמונה, אמונה ושוב אמונה, שהם יגדלו מקטנות לחיות עם השם, שהם יחיו עם זה שהשם מנהיג את העולם, ואין שום דבר מלבד השם.

לא מספיק פעם אחת בשנה כשמגיע

המדרגות האלו? - אומר רבינו (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה: ק): שהוא שמע מהרבה צדיקים שהגיעו למדרגותיהם רק על ידי תפילה והתבודדות, כי אי אפשר להיות יהודי כשר בלי תפילה והתבודדות; כשרבינו אמר את זה עמדו שם שלומיננו והתחילו לומר שמות של צדיקים, ורבינו אמר על כל שם שהם אמרו שכולם אמרו לו בפירוש שהם הגיעו למדרגותיהם רק על ידי תפילה והתבודדות, על ידי הרבה דיבור להשם. כמו שהיה לנו בג"ך (שופטים יא) את הסיפור של יפתח הגלעדי, [כשלומדים כל יום את השיעור של שני פרקים מג"ך - מקבלים התחזקות נפלאה לחיים] חכמינו זכרונם לברכה אומרים (ראש השנה כה:): עליו: "יפתח בדורו כשמואל בדורו", יפתח היה אדם פשוט, כמו שכתוב (שופטים יא, א): "והוא בן אשה וגו'", ועדיין חז"ל אומרים שיפתח הוא כמו שמואל הנביא, ואיך הוא זכה לזה שהוא היה כזה מרומם וחשוב? - אלא יפתח חי עם השם, הוא עשה 'התבודדות', כל דבר הוא היה משוחח עם השם, לפיכך הוא זכה למה שהוא זכה. כמו שרואים בפסוקים; כשרצו לעשותו ראש הוא הלך להשיח את ספקותיו עם השם כמו שכתוב (שופטים יא, יא): "וידבר יפתח את כל דבריו לפני ה' במצפה", כשהוא יצא למלחמה כנגד בני עמון הוא דיבר עוד הפעם עם השם, כמו שכתוב (שם פסוק ל): "וידר יפתח נדר לה'", - וזה הביא אותו לגדולתו.

מתי שהוא כבר מת אתה קם!?

אבל צריך לדעת איך לדבר להשם, אפילו אדם שעובר דברים קשים ומרים הוא צריך לזכור שהשם מנהיג את העולם עם חשבון מדויק וכל מה שקורה לאדם זה בוודאי לטובה, אי אפשר להתלונן להשם 'מדוע השם עשה לי כך', כי מה שהשם עושה - זה טוב, ככתוב בפסוק (דברים לב, ד): "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, אל אמונה ואין עול, צדיק וישר הוא", אלא כל העניין של תפילה זה מצווה מהתורה שהשם רוצה שכשיש צרה יבואו אליו ויבקשו ממנו שירחם, אבל חס ושלוש שיהיה קושיות על השם 'מדוע הולך לי כל כך קשה וכו'?' כי אנו מאמינים באמונה שלימה שכל מה שהשם עושה זה טוב וכל מה שעובר זה עם חשבון מדויק.

וכמו שרואים אצל דוד המלך (שמואל ב, יב), כשבנו חלה הוא צם ולא נשכב לישון במיטה, הוא ישן על הרצפה, וכמה שניסו לנחמו הוא

להכניס בעצמו עוד 'אמונה', כל הפחדים יסתלקו מאליהם.

פעם אחת כשמוהרא"ש הלך לשדה לעשות התבודדות הוא ראה שמגיעה חיה גדולה, הוא לא נבהל רק המשיך לדבר להשם וביקש מהשם: "תציל אותי מהחיה הזאת", את זה אנו צריכים לחקות, לדבר הרבה להשם.

פעם אחת היה לי מעשה פלא בקעמפ, תלמידה מ'בית פיגא' הייתה בבוקר בשדה מחוץ לקעמפ, היא היתה באמצע לעשות התבודדות, פתאום היא מבחינה בדבר שחור שמתנועע, בתחילה היא חשבה שזה סתם שקית שחורה דבר שחור שמתנועע מהרוח, היא עמדה בסך הכל חצי מטר מזה, ופתאום היא רואה שזה כלל לא שקית שחורה, זה דוב גדול, הדוב נעמד על שתי רגליו ועמד מול הילדה פנים אל פנים! הילדה לא איבדה עשתונות, היא התחילה לבקש מהשם: "רבונו של עולם תציל אותי מהדוב, תעזור לי שהוא לא יעשה כלום", והיא החלה לחזור אחורה עד שהיא נכנסה לביתה.

סיפור כזה מתאים לסיפורי הסיפורים, ילדה צעירה בת שתיים עשרה שלא תאבד עשתונות כשהיא עומדת חצי מטר מדוב גדול. סתם ילד היה מתעלף במקום, לא רק ילד אלא גם אדם מבוגר היה מתבלבל מרוב פחד, והיא נשארה רגועה וביקשה מהשם שיעזור לה, מזה רואים מה התבודדות עושה לאדם, מקבלים ישוב הדעת, ולא מאבדים עשתונות כשנמצאים בצרה.

ממה אתה מפחד? מגוי?! מה הוא יכול להזיק לך, הפחד עצמו נותן כח לרשע שיוכל להזיק, הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו אמר: "סגולה להינצל מרשעים, שלא לפחד מהם". חכמינו זכרונם לברכה מספרים (סנהדרין 10:): שמכשפה רצתה לעשות כישוף לאמורא הקדוש רבי חנינא, אז אמר לה רבי חנינא: "אי מסתייעת זילי עבידי, אין עוד מלבדו פתיב", את יכולה לנסות לעשות כישוף כמה שאת רוצה אבל אני לא מפחד ממך, כי כתוב בתורה (דברים ד, לה): "אין עוד מלבדו", רואים מזה שכשחיים עם עם הקב"ה מתבטלים כל הדינים והכישופים, ולא צריך לפחד מכלום.

המשך בשבוע הבא, בעזרת השי"ת

שובבי"ם לקרוא לדרשן שידבר מהשם, אלא כל השנה מדברים מהשם, וזה סדר הלימוד במוסד שלנו. בוודאי שלומדים את פרשת השבוע ואת שאר הלימודים, אבל העיקר של המוסד, הנקודה שעליה שמים דגש זה דבר אחד: 'אמונה', כמו שכתוב בפסוק (תהלים קיט, פ): "כל מצותיך אמונה", כל המצוות ניתנו כדי שנגיע ל'אמונה' בהשם, שנחיה עם השם.

הכיפה נופלת מהראש...

מה רואים פה בקרית ברסלב? רק את השם. שמים, עשבים, עצים, מה רואים בעיר? רק בניינים גבוהים, בעיר עסוקים בלחשוב 'למי שייך הבניין הזה', 'מי הוא העשיר הזה עם דירה כזו יפה', 'למי שייכת החברה הזו', וכו' וכו', שוכחים להסתכל קצת למעלה לשמים להשם. אבל בקרית ברסלב לא מי שמנקר עינים הוא המכובד, אלא זה שבונה בית מפואר וכדומה - הוא נהיה ה'רחמנות', ה'מסכן' של הקריה, רחמנות עליו, 'מסכן הוא בנה בית מפואר', 'מסכן הוא שכר רכב יקר'.

פעם רבינו שאל את אחד התלמידים: "כבר הסתכלת היום על השמים?" היהודי הזה היה עשיר גדול והוא היה שקוע בעסקיו, והוא שכח לגמרי שיש בורא כל עלמים שהוא מנהיג את העולם, את זה רבינו עושה עם כולנו, הוא מעיר אותנו מהשינה, רבינו אומר לנו: "תסתכל על השמים, תסתכל יש בורא לעולם", כי כשמסתכלים על השמים נזכרים שיש בורא לעולם ומוצאים מהפה עוד דיבור להשם.

מוהרא"ש היה אומר: "במנהטן כל הבניינים מאוד גבוהים שאי אפשר לראות את השמים, אם כבר רוצים להתאמץ לראותם הכיפה נופלת מהראש..."

דבר שחור שמתנועע

את זה אנו צריכים להחדיר בילדים, גם המלמדים וגם ההורים, אי אפשר לסמוך אחד על השני 'המלמד יכניס את זה לילד', 'ההורים כבר יכניסו את זה לילד'.

וראש הישיבה שליט"א שאל כל ילד בפרטיות האם היום כבר דיבר להשם. וראש הישיבה שליט"א אמר לילד: מה שאתה צריך תבקש מהשם, אל תפחד ללכת לבד לשדה לדבר להשם, רבינו אמר: "אם היה לי ילד לא הייתי מפחד לשלוח אותו בצעירותו לשדה לדבר להשם". על ידי התבודדות יוצרים כלי